

G.M. Zamfirescu, premiat de două ori de Uniunea Scriitorilor

PAG. 3

Mănăstirea Bogdana, cea mai veche biserică de piatră din Moldova

Biserica "Sf. Nicolae" (Bogdana) este considerată a fi cea mai veche construcție biserică de zid din Moldova, fiind ctitorită de voievodul Bogdan I, întemeietorul statului feudal moldovean. Mănăstirea Bogdana datează din perioada de constituire a statului feudal moldovean.

PAGINA 7

Joe Biden va aduce și o pisică la Casa Albă

Deși nu există momentan informații referitoare la numele și data la care felina va fi adusă la Casa Albă, cert este că o pisică va ajunge în familia de animale a președintelui american, Joe Biden. Chiar dacă Major, unul dintre cei doi câini a adus numeroase probleme și nemulțumiri publice, în urma comportamentului agresiv și inadecvat, acesta a fost pregătit și antrenat pentru a conviețui cu o pisică. Antrenament de reeducare a fost nevoit să facă și Champ, celălalt câine al cuplului prezidențial, deoarece incidentele petrecute anterior la Casa Albă s-au lăsat cu răni grave și mușcături.

Singura casă țărănească din județ aflată în Muzeul Satului din București este din Moșeni

Revista "Sociologie românească", condusă de Dimitrie Gusti fondatorul Muzeului Satului, în numărul din ianuarie 1936, publica un interesant articol intitulat "Contribuții la cercetarea mentalității satului Moșeni", sub semnătura lui Gheorghe Focșa

În anul 1936 casa lui Moș Văsâi a lui Ion Cobuț din satul Moșeni a fost selectată și transferată în muzeu pentru a reprezenta Țara Oașului, de către Gheorghe Focșa (cel ce în perioada 1948-1978 avea să fie director al muzeului).

PAGINA 4

La măsuritul oilor, femeile nu aveau voie să se apropie de stână

PAG. 2

Rochii celebre care au rămas în istorie

PAGINA 5

Iustin Moiescu, al patrulea Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

PAGINA 6

O soră a lui Napoleon îngropată la Arad?

La Arad s-au dezgropat zilele trecute osemintele dintr-un vechi cimitir catolic. Printre celelalte monumente s-a găsit unul cu următoarea inscripție: "Aici odihnește Charlotte Bonaparte". Data morții este 5 octombrie 1816. Preotul bisericii catolice din Arad a căutat în registrul bisericii și a găsit că în realitate, la acea dată a murit în Arad o persoană cu numele de pe monument. Se știe că după înfrângerea lui Napoleon Bonaparte membrii familiei lui - printre care 7 surori - s-au împrăștiat în toată lumea și se presupune că una din surorile lui a ajuns până la Arad unde a murit de tânără. Ar fi interesant de cercetat dacă aceste presupuneri corespund adevărului. (Albina, anul XXVII, nr. 2, februarie 1928)

O femeie a născut deodată 9 copii

O femeie din Mali a născut nouă bebeluși, cu doi în plus față de ceea ce evidențiaseră investigațiile medicale, a anunțat Ministerul Sănătății din țara africană. Astfel, Halima Cisse, în vârstă de 25 de ani, a intrat într-un club extrem de redus al mamelor de nonupleți, potrivit The Guardian.

Femeia ar fi trebuit să nască șapte bebeluși, conform testelor cu ultrasunete efectuate în Maroc și Mali, însă doi dintre frați pur și simplu nu au putut fi văzuți. Toți copiii au fost născuți prin cezariană.

Sarcina lui Cisse a devenit subiect național în țara vest-africană și a atras atenția liderilor. Când medicii au spus că Cisse are nevoie de îngrijiri de specialitate, în luna martie, liderul țării, Bah Ndaw, a ordonat trimiterea ei în Maroc, unde putea fi îngrijită mai bine. Aici, de altfel, a născut cinci fete și patru băieți.

40 de ani de la primul zbor în cosmos al românului Constantin Prunariu

În data de 14 mai se vor împlini 40 de ani de la primul zbor în Cosmos al unui român. Fundația "Cosmonaut Dumitru Dorin Prunariu", care de altfel poartă numele astronautului român care a efectuat prima misiune spațială, la bordul unei nave sovietice, organizează o suită de evenimente culturale și științifice la împlinirea a 40 de ani de la misiunea cosmonautului român. Evenimentele se desfășoară în intervalul 14 - 22 mai. Este și intervalul de timp în care s-a desfășurat misiunea Soyuz 40, în anul 1981, când Dumitru Prunariu a petrecut în spațiul cosmic 7 zile, 20 de ore și 42 de minute. Acesta s-a aflat la bordul navei sovietice Soyuz-40 și pe stația orbitală de cercetare științifică Saliut 6.

Evenimentele culturale și științifice menite a marca momentul se vor desfășura atât on-line cât și fizic, în orașe precum Brașov, Timișoara sau în Capitală.

La începutul anilor '80, România era pe deplin pregătită să urmeze tradiția înaintașilor și să facă față cu brio cerințelor explorării spațiului cosmic.

Deși o țară mică, răsăriteană, educația tehnică și dezvoltarea științifică erau la standarde înalte, iar colaborările internaționale au favorizat aderarea la un acord internațional prin care pentru prima dată în istorie un român ajungea în spațiul cosmic.

TRADIȚII

Ziua Independenței României, marcată la data de 9 mai

La 9 mai, sărbătorim proclamarea Independenței de Stat a României.

În 1877, la această dată, ministrul de Externe de la acea vreme, Mihail Kogălniceanu (în fotografia alăturată), declara în Camera Deputaților: "Suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare".

stătătoare".

A doua zi, pe 10 mai, independența a fost proclamată din nou și votată de către Camerele reunite, după care a fost promulgată de către domnitorul Carol I și publicată în Monitorul Oficial.

După făurirea statului național român, în 1859, prin Unirea Moldovei cu Țara Românească, sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza, statul român a trecut la înfăptuirea unei serii de reforme pentru modernizarea țării care au constituit temelia proclamării și, ulterior, a cuceririi independenței de stat.

România continua să fie vasală Imperiului Otoman, era silită să recunoască suzeranitatea otomană, să plătească un tribut anual și să accepte stăpânirea Porții în Dobrogea, la gurile Dunării, iar independența țării devenise un ideal al tuturor românilor.

Războiul ruso-turc, izbucnit în aprilie 1877, a constituit ocazia ideală pentru ca România să-și câștige independența, iar implicarea țării, oficializată prin actele adoptate de Adunarea Deputaților și de Senat, în zilele de 29 și 30 aprilie 1877, a decis soarta conflictului și stabilirea învingătorilor.

Pe acest fond, la 9 mai 1877, ministrul de Externe Mihail Kogălniceanu spunea: "Suntem dezlegați de legăturile noastre cu Înalta Poartă... Guvernul va face tot ce va fi în putință ca starea noastră de stat independent și de sine stătător să fie recunoscută de Europa".

A doua zi, pe 10 mai, independența a fost proclamată din nou, de Camerele reunite, după care domnitorul Carol I a acceptat-o proclamând Independența de Stat a României.

Guvernul român a hotărât încetarea plății tributului de 914.000 lei, suma fiind direcționată către bugetul Armatei.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef suplimente - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Sărbătoare pastorală complexă, măsuritul oilor, are în spate o serie de superstiții de care depindea belșugul anului pastoral ce urma. În mod normal, măsuritul oilor, în județul Satu Mare, se defășoară la sfârșitul primei săptămâni din luna mai. Este un obicei păstrat în zilele noastre nu doar la nivel de spectacol, ci și la nivel spiritual, fiind implicate o serie de tradiții și ritualuri.

Femeile nu aveau voie să se apropie de stână, la măsuritul oilor

Există credințe potrivit cărora reprezentantele sexului frumos ar fura laptele animalelor

Se consideră că Raiul coboară pe Pământ în luna lui "Florar", când totul înverzește și se trezește la viață.

Fiindcă vorbim despre o explozie de vegetație, în tradiția populară, acestei luni i se mai spune și Frunzar, sau Luna ierburilor. Muncile agricole se intensifică, deoarece a sosit vremea prielnică de ieșit în grădină sau la câmp. Pomii au prins culoare și viață prin frunze și flori multicolore.

Un fenomen destul de des întâlnit în aceste zile este înghețul. Sunt șanse mari ca temperaturile să scadă peste noapte la sub 0 grade, mai ales în primele zile ale lunii, dacă nu a brumat sau înghețat în luna anterioară.

Tot în aceste zile este momentul prielnic strănsului turmelor de oi și vaci. Trebuie menționat că în zona montană se face și măsuritul oilor.

Se zice că nu este bine să te naști în luna mai, deoarece va aduce ghinion persoanei care va vedea lumina zilei în această perioadă. De asemenea, nici nunțile nu este bine a fi făcute în acest interval de timp, deoarece acest fapt va atrage ghinion asupra noii căsnicii.

Luna iunie va fi secetoasă, dacă în aceste zile nu va ploua

Belșug la vin și fân vor avea podgoreni și agricultorii dacă în serile lunii mai își va face apariția roua, și timpul va fi răcoros.

Trebuie precizat că ploaia caldă a lunii în curs reprezintă o binecuvântare pentru suprafețele de porumb și grâu.

Se zice că anul va fi mănos, în cazul în care în această lună vor năpădi gândacii. Anul roditor este prevestit de către furtunile cu tunete și fulgere dese în această lună. Dacă în mai avem parte de ploii abundente, atunci luna iunie va fi secetoasă.

Armindenul, cunoscută și sub denumirile de "ziua bețivilor" sau "ziua pelinului"

În credințele populare, ziua de 1 mai semnifică începutul verii, precum și un simbol al vegetației, care asigură protecție animalelor, ori împotriva distrugerii recoltelor.

În unele zone ale țării, precum Banat sau Transilvania, Armindenul se sărbătorește în ajunul Sfântului Gheorghe sau de Ispas. Oamenii mai cred și astăzi că respectarea acestui praznic laic va ține departe grindina de câmpuri precum și dăunătorii diverși. Totodată, cei care marchează această zi vor avea vinul bun și vor fi sănătoși numai dacă petrec 1 mai la iarbă verde, unde trebuie să mănânce caș și miel, și să bea vin roșu cu pelin.

Odată cu răsăritul soarelui, în această zi, oamenii trebuie să se spele cu rouă, și să pună ramuri verzi la porți, ca să aibă belșug în noul an agrar și noroc la recolte. De asemenea, la casele cu fete se pun puiți de mesteceni în fața porții.

Sărbătoarea de Arminden își are originile în vechile credințe. Se consideră chiar că Armindenul ar fi vechiul zeu al vegetației care avea rolul de a proteja câmpul și animalele.

Se crede că în această zi nu trebuie făcut nimic pe lângă casă ori la câmp,

Sărbătoare pastorală complexă, măsuritul oilor, are în spate o serie de superstiții de care depindea belșugul anului pastoral ce urma

deoarece altminteri grindina și viforul se vor abate asupra satului. Cel puțin femeilor le era interzis cu desăvârșire orice fel de activitate.

Cel mai prielnic mod prin care se sărbătorește această zi este a se organiza petreceri la pădure, ori la iarbă verde, chiar cu lăutari. Se frige un miel, se bea vin roșu cu pelin, pentru schimbarea sângelui și protecție împotriva bolilor.

Maria Dan Golban, referent la Centrul Creației populare din Cluj precizează faptul că la întoarcerea acasă de la petrecerea câmpenească, bărbații obișnuiesc să-și pună la pălării flori de pelin ori liliac.

În Europa păgână, la data de 1 mai se celebra reîntinerirea naturii. Din același motiv, noaptea dinspre 1 mai era cunoscută ca fiind a vrăjitoarelor, la un moment dat, în multe țări europene.

La români, este ziua închinată cultului arborelui, care era celebrată în special la sfârșitul lunii aprilie și începutul lunii mai. Mai este cunoscută sub denumirea Ramura Verde, Maial, Steag, Sanjor, Prepeleac, Lemn, Stâlpar, Pom de Mai. Este o sărbătoare atestată în toate zonele locuite de daci.

În 6 mai este celebrat Sfântul și Dreptul Iov

Departa de a fi un mit sau o legendă, Iov este un personaj istoric, care a fost menționat în documente. El a trăit în Avsitida, avându-l ca tată pe Zaret, iar ca mamă pe Vosora.

Iov este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai drepți și mai mari sfinți ai Vechiului Testament, alături de Noe și de Daniel.

El a fost un om foarte drept și cinstit, dar foarte bogat. În jurul vârstei de 70 de ani, Dumnezeu a rânduit ca asupra lui să se abată mai multe ispite venite de la diavol. În aceeași zi i-au murit toți fiii și toate fiicele, iar averea sa i-a fost nimicită. Tot atunci s-a îmbolnăvit cumplit, trupul său fiind acoperit, din cap până în picioare, de o rană. Singurele cuvinte pe care le-a spus când s-a văzut în situația aceea cumplită au fost "Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în

pământ". Indurând totul cu multă răbdare și curaj, și pentru că nu a zis nimic împotriva lui Dumnezeu, acesta i-a întors totul: copiii și averea. După această grea încercare, dreptul Iov a mai trăit 170 de ani, aducând slavă lui Dumnezeu neîncetat.

În 12 mai este prăznuit Sfântul Gherman

Fermierii și agricultorii prăznuiesc întotdeauna sărbătoarea Sfântului Gherman, în data de 12 mai. Se crede că această divinitate poate să influențeze în bine creșterea semințurilor și poate apăra animalele de viermi. Ghermanul era considerat patronul grindinii, deoarece în jurul datei de 6 mai începea sezonul ploilor de primăvară.

Măsuritul oilor are în spate o serie de superstiții de care depindea belșugul anului pastoral

Sărbătoare pastorală complexă, măsuritul oilor, are în spate o serie de superstiții de care depindea belșugul anului pastoral ce urma. În mod normal, măsuritul oilor, în județul Satu Mare, se defășoară la sfârșitul primei săptămâni din luna mai. Este un obicei păstrat în zilele noastre nu doar la nivel de spectacol, ci și la nivel spiritual, fiind implicate o serie de tradiții și ritualuri.

Potrivit etnologului Camelia Burgele, cercetător științific în cadrul Muzeului Județean de Istorie și Artă Zalău, odată cu obiceiul pastoral sunt reiterate o serie de tradiții și superstiții ancestrale. "Măsuritul era dublat de practici magice care erau menite să sporească fertilitatea turmei, performate, exigent, numai de către bărbați. Practicile magice de fertilizare erau structurate după modelul similitudinii magice: oile intrau în staur trecând peste un lanț de fier, ca "să fie tari ca fierul", sau erau stropite cu apă "ca să fie laptoase" și alteori, treceau prin strungă peste un cuțit sau o potcoavă "ca să fie păzite de strigoi", a explicat etnologul Camelia Burgele.

La sfârșit, oile se udau cu apă sfințită, tot în credința unei maxime fertilități și curățenii", explică etnologul. Potrivit credințelor populare, femeilor nu pot nici să stea în preajma oilor și datorită faptului că, potrivit scenariilor, ele pot fura laptele oilor. Fie că sunt strigoaie, fie că sunt vrăjitoare, istoria orală rememorează acțiuni malefice inițiate de femei, care fură mana și laptele animalelor sau doar îl strică, ori pot lăsa oile sterpe.

Contraritualul practicat este acela al descântatului de adus mana, iterat sub forma multor descântece de adus mana la oi, vaci și capre, culese, în campanii anterioare de teren, din satele sălășene și performate aproape exclusiv de femei descântătoare bătrâne și, deci, curate.

Pentru că ciobanii obișnuiau să dea sare oilor, ca aport nutritiv suplimentar, cele mai multe dintre descântecele de adus laptele la oi se făceau pe sare: "presai cu degetele un pic de sare păstă țărăte și le amesteci așe, împrejur, și după aia faci semnu crucii păstă iele și le dai la vacă ori la oaie să le mănânce" și "păstă țărăte faci semnu crucii și țâpi sare, nu multă, da țâpi sare".

Interdicțiile impuse femeilor cu privire la statul în stână sau în apropierea turmei se alinau cerințelor de puritate și curățenie impuse menținerii calitatilor laptelui. Se știe că tradiția impune ca ciobanii să se spele pe mâini înainte de muls, evitând astfel necurătenia imediată, rezultată dintr-o eventuală manipulare nepermisă a laptelui.

Alte sărbători importante în luna mai

Luna în curs abundă în sărbători importante, precum Izvorul Tămăduirii, sărbătoare cu dată mobilă, Sfinții Împărați Constantin și Elena, celebrați la 21 mai, Înălțarea Domnului cade în aceeași zi cu Ziua Eroilor și cu pomenirea lui Ioan Fierbe Piatră, la data de 25 mai. Mai multe despre aceste sărbători puteți citi în numerele următoare ale Suplimentului Informația de Duminică.

Pagină realizată de Mirela Filimon

Puțini scriitori sătmăreni au luat premii acordate de Uniunea Scriitorilor din România, unii mai trăiesc, alții au trecut la cele veșnice, dar cărțile lor rămân, adevărate pietre la temelie a culturii sătmărene.

PERSONALITĂȚI

G.M. Zamfirescu, de două ori premiat de Societatea Scriitorilor Români

Casa de cultură a municipiului Satu Mare poartă numele unui scriitor care a trecut vremelnice prin Satu Mare, dar important este că aici și-a schițat o parte din cărțile care l-au consacrat ca scriitor important al literaturii române. George Mihail Zamfirescu, sau G.M. Zamfirescu, cum este cunoscut a fost premiat de două ori de Societatea Scriitorilor Români, breasla scriitorilor până în anul 1945, continuată de Uniunea Scriitorilor din România.

Primul premiu l-a luat în anul 1932 pentru "Madona cu trandafiri", iar al doilea în 1939. Ca să ne facem o imagine despre importanța premiilor primite de scriitorul G.M. Zamfirescu trebuie să specificăm că între anii 1922-1945, Societatea Scriitorilor Români a acordat 151 de premii la 120 de scriitori. Așadar, îl putem considera printre marii scriitori români din perioada interbelică.

Puțini scriitori sătmăreni au luat premii acordate de Uniunea Scriitorilor din România, unii mai trăiesc, alții au trecut la cele veșnice, dar cărțile lor rămân, adevărate pietre la temelie a culturii sătmărene. Despre scriitorul care dă numele Casei de Cultură a municipiului Satu Mare s-a scris în diverse ocazii de o seamă de scriitori sătmăreni. Din păcate, pe scena Teatrului de Nord din Satu Mare s-au jucat puține piese de teatru semnate de acest autor interesant, care a avut o viață dramatică. La Satu Mare a fost un simplu funcționar la Casa Cercuală.

Premiul primit în anul 1939 coincide cu anul morții sale. Revista Afirmarea din octombrie 1939 îi face un pios portret. Scurt și cuprinzător, articolul semnat de Constant. Gh. Popescu surprinde personalitatea celui dispărut prematur, pe un pat de spital din Iași, unde ocupa funcția de secretar literar al teatrului ieșean. Reluăm acest articol din Afirmarea pentru a atrage atenția opiniei publice asupra importanței scriitorilor într-o societate. Până la urmă scriitorii, artiștii, oamenii de cultură, sunt cei care își pun amprenta culturală asupra locurilor în care creează, ei reprezintă "spiritul locului".

Merită să-i amintim și pe cei care au susținut financiar apariția revistei "Afirmarea": dr. Ștefan Anderco, dir. Augustin Baciu, prof. Gavril Barbul, dr. Lucian Bretan, farm. Alexe Nan, dr. Ioan Pogăcioș, ing. Zeno Sparchez, dr. Eugen Seleș. Nu erau mari bogătași, dar aveau respect pentru cultură și puneau mână de la mână pentru a susține o revistă literară. Bogății din ziua de azi nu susțin cultura. Drept pentru care memoria lor va dispărea odată cu ei.

D. Păcuraru

ÎNCRESTĂRI George Mihail Zamfirescu Un gând pios din Sătmarul întâielor

George Mihail Zamfirescu a murit. Și-a murit așa cum o termină mai toți acei ce slujesc cu însuflețire și dezinteresată slova curată, cinstită și frumoasă, așa cum au sfârșit-o și Panait Istrati, un A. Sahia, un Gib Mihăiescu un A. Holban, un Pavel Dan și atâția alții peste memoria cărora s-a așternut, grea și tihnită, neagra uitare: a murit sărac și uitat, pe un pat mizer de

G.M. Zamfirescu (13 octombrie 1898- 8 august 1939). Al doilea premiu primit de la Uniunea Scriitorilor coincide cu anul morții sale

spital, ros de viermele acela găbjit, doar de Koch, dar pe care mintea omenească nu l-a putut încă răpune. Moare în deplină maturitate a talentului său la o vârstă - abia de-avea vreo patruzeci și ceva de ani - când acei ce-i cunoșteau abilitățile s-ar fi așteptat tot la mai mult și la mai bun de la dânsul, moare atunci când el însuși amăgît de iluzii și de impulsul inimii, se lega tot mai înverșunat de mizeria lui de viață.

Biet scriitor român! La vestirea morții mi-am și scos cărțile ce mi le țineam în raft, i-am mângâiat, cu nespusă părere de rau, sufletu-i zbuciumat și prea puțin înțeles pus cu atâta dărnicie și cu atâta deosebită căldură că fiecare rând, în fiecare pagină: am cântărit, în amintirea lecturii, puternica evocare a personajilor atât de grăitor descrise și apoi le-am pus, pe rând, cu sinceră durere și cu adâncă pietate, pe fiecare la locul ei.

Cu imaginea chipului său în minte, ca după o despărțire de-o ființă ce ți-a fost și ți-a rămas dragă, m-am întors și m-am retras în lumea gândurilor mele. Parcă-l vedeam, înalt, slăbuț, funcționar la Casa Cercuală de-aici din Satu Mare. Mi se părea că și-aud pe-o doamnă, colegă pe vremuri, în același birou cu el și care, mai mult sau mai puțin, îi cunoștea îndeletnicirile, bunătatea și sensibilitatea lui artistică, cum îmi povestea odată când intenționat, luasem vorba despre acel ce azi a fost George M. Zamfirescu. Era grozav sensibil și de nervos. Cu toate acestea nu era rău cum s-ar crede că pot fi și sunt oamenii nervoși. La dânsul sensibilitatea și nervozitatea se manifestau într-un fel deosebit. Într-un fel care parcă ți-l făcea plăcut. Îți făcea impresia că-i mereu entuziasmat.

Toată ziua, după neînsemnatele lucrări de birou, scria mereu și rupea mereu, fel de fel de concepte. Când vedeam uneori că în sfârșit scrie fără să mai rupă, vorbeam în șoaptă, mergeam pe vârfuri căci ni-e era tuturor drag. Dacă se întâmpla să-i vie ceva de lucru, în timpul când scria de-ale lui, de la director și anume pentru el, i-l făceam noi, ceilalți

funcționari, căci știam cu toții că după asemenea treburi e foarte drăguț și foarte atent cu noi. Ți-ar fi dat și cămașa de pe el! Acesta a fost George Mihail Zamfirescu cât a fost funcționar la Casa Cercuală de aici din Sătmarul nostru.

Ni se pare chiar că piesa Cuminecătura, jucată mai târziu, prin 1925, la Iași în birourile Casei Cercuale de-aici a fost turnată. În orice caz aici i-a încolțit ideea și tot aici i-a răsărit și îndemnul de a scrie așa că împreună cu ea s-a mutat, când s-a mutat mai târziu, din orașul nostru. Celelalte piese date scenei române, ca: Domnișoara Nastasia, Idolul și Ion Anapoda sau prelucrarea: Curierul de Lyon, le-a scris pe unde a putut și desigur în condițiuni de viață mult inferioare tihnei necesare creierii. Așa i-a fost destinul! Operele care l-au consacrat ca și romancier cum sunt: Madonna cu Trandafiri; Maidanul cu dragoste și Sfânta mare nerușinare - ultimele două în câte două volume din ciclul Bariera au rămas neterminate. Nu mai vorbim de proza împrăștiată sub diferite forme diverselor reviste care se mândreau cu colaborarea sa.

Am amintit doar ceea ce cunoaștem amănunțit și ceea ce formează substanța puternică în operele-i rămase. Înainte de a încheia prin searbăde cuvinte personalitatea aceluia ce-și doarme somnul de veci în cimitirul Sf. Vineri din preajma maidanelor bucureștene, maidane a căror privesc la zăgărit-o atât de admirabil în paginile operelor sale, găsim potrivit a aminti, și de bine să nu se uite că, George Mihail Zamfirescu, a scris din alt imobil decât din acela al afacerii cum se pretează atâția infumurați scriitori debordați de pe piața literelor de diverse cenecluri. George M. Zamfirescu a scris din necesitatea de a scrie. A scris, cum o spunea cu atâta sinceritate cândva, ca să nu se simtă singur și din nevoia de a mărturisi gândurile și sentimente. A trăit dintr-o mizeră leafă de regizor al Teatrului Național din Iași. De aceea a și murit cum a murit: sărac și tuberculizat.

Const. Gh. Popescu

John Adams, considerat unul dintre Părinții Fondatori ai Statelor Unite ale Americii

Fondatorii Statelor Unite ale Americii sau Părinții/Tații fondatori ai Statelor Unite ale Americii este un grup de bărbați, în majoritate covârșitoare de descendență anglo-saxonă, care fie au semnat Declarația de independență a Statelor Unite ale Americii, Constituția Statelor Unite ale Americii, au participat efectiv la Războiul Revoluționar American și/sau au avut contribuții majore de natură ideatică, legislativă, participativă la crearea Statelor Unite ale Americii. Unul dintre acești fondatori a fost și John Adams, cel care, în 1797, avea să devină al doilea președinte al Statelor Unite ale Americii.

John Adams s-a născut în satul Braintree (Quincy), statul Massachusetts, Statele Unite, la 30 octombrie 1735 (19 octombrie, conform stilului vechi). Părinții și strămoșii săi au fost cetățeni onorabili ai comunității încă de la întemeierea ei. Tatăl său, John Adams Sr., era o persoană influentă în lumea afacerilor, fiind și ofițer în miliția locală; mama sa, Suzanna Boylston Adams, era cunoscută pentru devotamentul său pentru familie și biserică. Familia Adams venise din Anglia pe la 1640 și apoi se stabilise pe pământul pe care urmașii lor încă îl mai cultivau în vremea copilăriei lui John Adams.

Pe lângă instruirea informală căpătată în satul său natal, Adams a frecventat și școala latină. În ciuda dorinței sale inițiale de a deveni fermier, anii de școală l-au pregătit pentru universitate și pentru o carieră de profesor de religie. Cu puțină pregătire în latină deprinsă de la Joseph Marsh, un om de știință local, John a luat examenul de admitere la Harvard College în 1751 și și-a început cei patru ani de studii universitare care îi incitau imaginația. La absolvire, în 1755, a acceptat postul de profesor la Worcester, în statul natal Massachusetts.

Cariera și accesunea la putere

Cariera de profesor nu era exact ceea ce l-ar fi făcut pe Adams satisfăcut din punct de vedere intelectual; elevii de abia știau ABC-ul și observaseră că profesorul lor era preocupat de alte probleme. Poziția lui, totuși, i-a dat posibilitatea să-i cunoască pe intelectualii din Worcester, inclusiv pe James Putnam, un distins jurist. În final, Adams decide să facă o carieră în drept, făcându-și ucenicia cu Putnam.

Juristul Adams și-a început cariera în Braintree, statul Massachusetts, scriind testamente și diverse acte de interes local. Pe 25 octombrie 1764 se căsătorește cu Abigail Adams, fiica reverendului William Smith, cu care a avut o lungă conviețuire și șase copii.

Adams și-a exprimat concepțiile politice când a formulat protestul locuitorilor din Braintree împotriva Legii Timbrului din 1765, promulgată de Parlamentul Marii Britanii, care stipula că multe din materialele scrise

John Adams a fost unul dintre cei mai importanți susținători ai Războiului de Independență al Statelor Unite din Massachusetts și unul din diplomații americani majori ai anilor 1770

din Coloniile britanice din America de Nord (devenite ulterior, după 4 iulie 1776, Cele 13/14) urmau a fi tipărite doar pe hârtie produsă în Marea Britanie, care urma a fi supusă unei taxări separate, evident inutil de împovărătoare.

Acel protest a devenit un model pentru demonstrații similare în toată Noua Anglie.

Adams considera taxa de timbru ca o povară inutilă pe spinarea poporului din America de Nord, care mărea „punga regelui”, fiind strict nefolositoare locuitorilor coloniilor americane și, mai ales, un act neconstituțional. Prin aceste idei a devenit bine cunoscut în statul Massachusetts. Localitatea Braintree l-a recunoscut ca pe un frunțas al comunității și l-a ales în comitetul director al acesteia, dar activitatea sa de jurist îl obliga să stea mai mult la Boston, drept care a renunțat la această funcție și s-a mutat în capitala Provinciei Massachusetts în 1768.

Fiind întotdeauna pregătit pentru a afirma aspirația sa la libertate, Adams și-a menținut independența politică și și-a oferit serviciile oricui avea probleme.

Cazul cel mai dramatic a apărut în 1770 când John Adams și Josiah Quincy i-au apărat pe soldații britanici acuzați de crimă în masacrul de la Boston.

Deoarece a preluat acest caz, Adams a fost atacat de ziare patriotice, dar în particular a fost felicitat pentru că a câștigat acest caz în favoarea libertății.

Din mai 1770, Adams a devenit reprezentant al orașului Boston în adunarea legislativă (General Court).

Continuare în numărul următor

O bună parte din viața satului e învăluită într-o atmosferă mistică, unde ființe mitice – bune și rele, supranaturale – se amestecă mereu în împrejurările concrete din viața individuală, mărturisindu-și existența la fiecare pas.

Singura casă țărănească din județul Satu Mare aflată în Muzeul Satului din București este din Moșeni

A fost transmutată în anul 1936. În același an, revista condusă de Dimitrie Gusti, fondatorul Muzeului Satului, "Sociologie românească", numărul din ianuarie, publica un interesant articol intitulat "Contribuții la cercetarea mentalității satului Moșeni", sub semnătura lui Gheorghe Focșa, un autor care a scris o serie de cărți despre cultura populară din Oaș și Maramureș, încă insuficient mediatizat. Publicăm în acest număr un scurt pasaj din acest studiu, precum și o prezentare a casei din Moșeni aflată în Muzeul Satului din București, vizitat de sute de mii de turiști din țară și străinătate. Din păcate "Muzeul în aer liber" din Negrești nu este suficient nici promovat, prin urmare nici vizitat. Este adevărat că ar trebui restaurat, dar mai ales dodat cu noi piese, poate și locuințe care încă se mai găsesc.

Contribuții la cercetarea mentalității satului Moșeni

O bună parte din viața satului e învăluită într-o atmosferă mistică, unde ființe mitice – bune și rele, supranaturale – se amestecă mereu în împrejurările concrete din viața individuală, mărturisindu-și existența la fiecare pas, prin emoțiile pe care aparițiile lor neașteptate le deslănțuie în sufletele oamenilor, prin împrejurările fantastice în care aceste ființe sunt văzute și prin practicile utilizate pentru concilierea sau îndepărtarea lor. Atenția satului era concentrată asupra prezenței, acțiunii și faptelor acestor puteri supranaturale. Uneori ele apar fluide, confuze, fără contururi precise, altele aceste existențe spirituale, imaginare, pentru noi sunt pentru sat realități vii, concrete, percepute adeseori ca forțe materiale, care provoacă efecte fizice cu trăsături de temperament, caracter și fizionomie distinctive, cu calități fizice identice pentru conștiința ficăruia. Ele nu mai păstrează însă fluxul perpetuu al reprezentărilor sensibile individuale. Printr-un îndelungat proces psiho-social, ele au părăsit particularitățile percepțiilor și reprezentărilor din conștiința individuală, păstrând și adâncind câteva trăsături care conturează ființe distincte. Aceste însușiri revin identice în actualizările din experiențele concrete ale fiecărui individ. Obiectivându-se, ele sunt echivalente noțiunilor și conceptelor de pe alt plan de mentalitate, sunt ceea ce se cheamă reprezentări colective.

Sociologie românească

Fiind forțe spirituale active și actuale, care determină continuu o bună parte din sentimentele, ideile și faptele oamenilor în satul cercetat, au un interes obiectiv-științific. Fără cercetarea acestor "duhuri", multe dintre manifestările psiho-sociale actuale, ne rămân neînțelese. Omul crede în existența acestor ființe, a căror experiență concretă directă, o are la fiecare pas, ca în propriile lui senzații. Își orientează viața și adeseori faptele morale, după ele. În studiul lor vom găsi răspunsul la o întreagă serie de probleme în legătură cu viața spirituală a satului. Pe lângă manifestări spontane, surprinse direct, urmărind acest studiu prin chestionar și convorbire. Pe baza experienței particulare și a unor

imprejurări concrete, convorbirea - pe care o dăm mai jos - , a urmărit să degajeze elementele generale, trăsăturile care definesc fizionomia și însușirile morale ale unei părți dintre "duhurile necurate" care mișcă viața psihică și socială a satului Moșeni (jud. Satu Mare). Gh. Focșa

Prezentarea satului Moșeni pe site-ul Muzeului Satului, www.muzeul-satului.ro

Moșeni, com. Certeze, jud. Satu Mare

În anul 1936 casa lui Moș Văsăi a

lui Ion Cobuț din satul Moșeni a fost selectată și transferată în muzeu pentru a reprezenta Țara Oașului, de către Gheorghe Focșa (cel ce în perioada 1948-1978 avea să fie director al muzeului).

Intrarea în gospodărie se face printr-o poartă de tip vranită cu boc, acest gen de poartă având trei piese

componente: bocul (un buștean gros de stejar fixat în pământ), vranita propriu-zisă (o grindă parțial cioplită pe 4 fețe, la un capăt rămânând bușteanul necioplit, pentru contragreutate) și stâlpul în care se fixează vranita.

În curtea gospodăriei, pe lângă casa de locuit, se află o serie de anexe: un găbănaș, o poiată (grajd), un coteț pentru păsări și într-un colț, o rugă (cruce de pază) înaltă, cu ornamente în relief.

Casa a fost construită în anul 1780, are o temelie din bolovani de râu și cărămidă, are un plan tradițional cu trei încăperi: camera (soba), tinda și cămara) și o prispă parțială la fațadă, în dreptul cămării și tindei, cât și pe latura îngustă.

Pereții casei sunt formați din blâni de stejar, despicate cu pana și fasonate cu barda, îmbinate în tehnica blockbau. Pardoseala casei este muruită cu lut. Acoperișul este în patru ape, cu pante foarte rezezi, iar învelitoarea este din draniță de stejar, horjită, bătută la un rând în sistem fagure.

Acoperișul are colțurile rotunjite, iar pe coamă se află o hornetă cu două lucarne semirotonde pe panta din față pentru evacuarea fumului din pod. Horneta este protejată de un acoperiș rotund cu cruce în vârf.

De o remarcabilă valoare artistică este decorul cioplit și sculptat, reprezentând motive apotropaice precum crucea și colții de lup.

Decorul este întâlnit atât la poartă, la balustrada prispei, pe ancadramentele ușii și ferestrelor casei precum și pe construcțiile anexe. La intrarea în casă se află o ușă masivă de stejar, asigurată cu o incuietoare secretă din lemn.

În tindă se află războiul de țesut și diferite unelte necesare prelucrării lânii și cânepii. Din tindă se intră în cămară și sobă (camera de locuit). În sobă, în colțul din dreapta, este plasat cuptorul cu știol, placat cu cahle din ceramica smălțuită, ce au atât o funcție estetică, dar mai ales cea de a păstra căldura.

Deasupra patului se afla ruda (culmea) pe care sunt dispuse, în registre succesive, trei tipuri de țesături bogat decorate, cu motive geometrice și fitomorfe, fiind creația a trei generații de femei ce au locuit în casă, deasupra aflându-se cele confecționate de cea mai tânără.

Cuierile din lemn cioplit, poziționate pe pereți, imediat sub plafon, susțin icoane pe sticlă lucrate la Nicula și blade smălțuite de ceramică, din vestitul centru de la Vama.

Pe meșter-grinda sunt prinse olurile de nănaș (ulcioarele primite de naș în dar, de la fini, la sărbători).

Găbănașul (cămara) este o construcție monocelulară, cu prispă în față, din blâni de stejar îmbinate în tehnica blockbau.

Pardoseala construcției este din pământ bătătorit. Acoperișul este în patru ape; cu învelitoare din draniță de stejar. Acest tip de clădirea era folosită ca spațiu de depozitare, în unele cazuri fiind utilizat și ca bucătărie de vară.

Poiata (grajdul) este o construcție anexă monocelulară din bârne de stejar, cu temelie din lespezi de piatră. Acoperișul în patru ape are o învelitoare din șindrila de stejar. Motive decorative cu rol apotropaic sunt amplasate pe frontonul ușii și montanții laterali.

Cotețul pentru păsări este o construcție anexă monocelulară din bârne de fag cioplite în patru fețe îmbinate în tehnica blockbau, cu acoperiș în patru ape și învelitoare din șindrila de stejar.

„Nu te lăsa pradă trendurilor. Nu lăsa moda să pună stăpânire pe tine. Fii tu acela care decide ce ești, ce vrei să exprimi prin felul în care te îmbraci și modul în care trăiești.” - Gianni Versace

MODĂ

Sfaturi despre alegerea unui stil vestimentar

„Moda trece, stilul rămâne”, este afirmația probabil celei mai influente femei din moda de până acum, Coco Chanel. Stilul nu ține de avere, de statut social sau de vârstă. Se poate că unii dintre noi să ne naștem cu el, sau să învățăm să-l dobândim pe parcurs. Cert este că stilul, atât în felul în care ne îmbracăm cât și în felul în care ne purtăm, se cultivă și se educă permanent.

Cum să evităm greșelile pe acest lung drum al cunoașterii personale și al descoperirii stilului care ne caracterizează? Cum ne definim un stil personal fără a ne lăsa descurajați de prea multe încercări nereușite? În cele ce urmează, vă prezentăm câteva sfaturi esențiale atunci când vine vorba despre alegerea propriului stil, care vă vor ajuta să definiți un stil de viață pe care să-l îndrăgiți.

1. Ține cont de ceea ce faci mai des și de locurile pe care le frecvenți

Printre activitățile tale preferate se numără mai mult ieșirile cu prietenii ori la diverse evenimente culturale? Care sunt hainele în care te simți cel mai confortabil? În funcție de tipul de haine pe care le porți mai des vei putea să construiești de fiecare dată câte o ținută potrivită, cu ajutorul lor. În felul acesta vei identifica totodată stilul sportiv, chic, boho chic, smart casual sau clasic-elegant că fiind cel mai des abordat.

2. Nu achiziționa lucruri despre care nu ești sigură că le vei purta

Graba de-a cumpăra cât mai multe haine pentru „a avea de unde alege” la nevoie nu face decât să creeze o confuzie

și mai mare atunci când trebuie să alegi ținută potrivită pentru un eveniment, o întâlnire sau chiar cea de zi cu zi.

Optează mai bine pentru câteva piese „statement”, potrivite în orice sezon și pe care știi sigur că le vei purta mai mult, deoarece vor trece și testul timpului. Dacă le-ai ales cu atenție, nu în grabă, înseamnă că ai optat doar pentru acele piese despre care știi sigur că te reprezintă. De aici până la a defini stilul vestimentar personal nu mai este decât un simplu pas. Combină aceste ținute cu tricouri sau cămăși în culori asortate. Acestea pot fi albe sau în nuanțe potrivite oricărei ținute timp de două-trei sezoane la rând.

3. Încearcă și lucruri diferite!

Optează și pentru culori sau piese diferite față de cele cu care te-ai obișnuit până acum. Nu alege însă unele despre care nu ești sigură că ți se potrivesc. Dacă ai ezitări, întreabă pe cineva din personalul magazinului sau trimite o poză unei prietene, pentru o părere obiectivă.

Cu toate acestea este bine să ieși uneori din zona de confort și să încerci culori sau piese diferite față de cele cu care ai obișnuit pe toată lumea. Sunt șanse foarte mari să fii plăcut surprinsă de rezultat!

Alege piese de calitate, care să treacă testul timpului, mai ales dacă în general nu ai un buget foarte generos pentru cumpărături. Acestea vor rămâne în șifonierul tău pentru mai multă vreme, deoarece calitatea materialului sau a ținutei nu se degradează, și pentru că în general sunt piese versatile, ce pot fi combinate ușor. În acest fel vei obține de fiecare dată ținute diferite, dar cu piese de calitate.

4. Analizează stilul vedetelor preferate

Cu siguranță ceva din felul de-a arăta,

de-a se mișca sau de-a impresiona pe cei din jur te atrage și pe tine atunci când urmărești o persoană publică, fie ea vedeta TV sau influencer pe Instagram.

Vezi care sunt punctele comune care te atrag mai mult atunci când le analizezi stilul vestimentar. Poate vei descoperi că îți place silueta pe care i-o conferă un pantalon drept sau îți atrag atenția accesoriile interesante.

Acele elemente care ți se par mai interesante sau care ți-au atras atenția mai des trebuie să se regăsească și în garderoba ta.

5. Încearcă asocieri îndrăznețe între piese clasice și excentrice

Ținutele cu personalitate și în același timp corecte sunt cele formate din piese vestimentare clasice și excentrice. De exemplu, o pereche de jeans simpli cu o bluză cu fundă oversiezd într-o nuanță tare sau un palton într-o culoare puternică de exemplu albatru regal sau fucsia poate scoate din anonim o ținută clasică, în culori neutre.

6. Poartă haine perfect călțate sau din materiale care nu se șifonează

O nouă variantă, de a purta haine care nu se șifonează, este soluția de rezervă în cazul în care timpul tău liber este limitat. Însă, aspectul unei haine necălțate lasă o impresie neplăcută și în ciuda faptului că porți o bluză, cămașă sau rochie de calitate foarte bună, dacă aspectul ei este neglijent acest lucru îți poate ruina complet outfitul.

7. Fii tu însăși. Unul dintre cele mai importante lucruri atunci când îți schimbi stilul vestimentar este că trebuie să te simți bine orice ai purta. A-ți crea un stil propriu este să porți întotdeauna ce îți dorești, chiar dacă necesită ajustări. Creativitatea și expresivitatea trebuie să fie pe primele locuri.

Stilul personal este destul de complex, mai întâi analizează-i pe cei din jurul tău și cu ce anume le sta cel mai bine. Caută-ți inspirația în reviste, programe speciale la televizor, sau pe internet.

Rochii celebre care au rămas în istorie

Rochia a fost mereu o piesă vestimentară extrem de versatilă, reprezentând una dintre cele mai simple alegeri pentru femei. De-a lungul timpului, rochiile s-au schimbat foarte mult în funcție de preferințele femeilor, activitățile desfășurate de acestea și de tenduri.

Există totuși anumite rochii care vor rămâne întotdeauna în memoria colectivă a oamenilor, fie prin faptul că au fost extrem de frumoase iar femeile care le-au purtat au arătat senzațional sau, dimpotrivă, dezastruos.

1. Rochia de mireasă a lui Grace Kelly

Rochia purtată de Grace Kelly la nunta ei cu Prințul Rainier de Monaco este considerată cea mai populară rochie de mireasă din istorie și continuă să inspire și acum designeri pentru crearea de noi modele. Nunta dintre actrița de la Hollywood Grace Kelly și Prințul Rainier de Monaco a avut loc pe 29 aprilie 1956, la Monaco. Până în această zi, rochia purtată de Grace este considerată cea mai stilată, ținuta visurilor oricărei mirese.

În realitate, Grace Kelly a apelat la Helen Rose, un designer câștigător a două premii Oscar, care lucra la

New York Time a numit această rochie „cea mai fermecătoare lucrare americană”

departamentul de costume al MGM.

2. Celebra rochie neagră purtată de Audrey Hepburn

Creațiile lui Givenchy i-au fost alături lui Audrey în aproape toate filmele sale, dar și înafara ecranului

Givenchy și Audrey Hepburn au fost un duo celebru care a reușit să facă istorie în moda de film – rochia neagră din filmul „Mic dejun la Tiffany” devenind un simbol în modă.

Apropiatii săi au spus, atunci, că Prințesa Diana o avea în garderobă de multă vreme, dar a ezitat să o poarte

Audrey l-a rugat pe el să-i creeze hainele Sabrinei. Givenchy lucra, la acel moment, la a doua sa colecție, după ce lucrase pentru Lucien Lelong și Elsa Schiaparelli.

Astfel că, aflat la început de drum, i-a explicat actriței că nu putea accepta responsabilitatea de a crea și de a produce o garderobă de film. În schimb, i-a propus să vadă piesele deja terminate și să și-o aleagă pe oricare îi place. Zis și făcut. Iar Audrey a ales piesa vestimentară care a rămas întipărită în mintea fanilor: rochița neagră din satin cu decolteul „bărcuță”.

3. „Rochia de răzbunare”

Una dintre cele mai răvășitoare apariții ale Prințesei Diana rămâne cea din vara lui 1994, când și-a făcut apariția într-o rochie neagră din mătase, cu umerii goi, la o cină organizată de Vanity Fair, la Sereptine Gallery.

Rochia creată de designerul grec Christiana Stambolian a fost numită de presă „rochia răzbunării” la acea vreme, pentru că Prințesa de Wales a ales să o poarte chiar în ziua în care soțul ei și-a recunoscut infidelitatea. Apropiatii săi au spus, atunci, că Prințesa o avea în garderobă de multă vreme, dar a ezitat să o poarte, pentru că i se părea prea provocatoare. Dar la o zi după ce Prințul Charles a mărturisit public că avea o aventură de ani de zile cu Camilla Parker Bowles, Lady Di și-a făcut apariția în rochia neagră la evenimentul organizat de Vanity Fair. Rochia „Revenge” a fost licitată în 1997, pentru suma de 74.000 de dolari.

RELIGIE

“Părintele Patriarh Iustin Moiescu rămâne în memoria noastră ca fiind un om echilibrat, un teolog erudit și un păstor înțelept, prin fidelitatea sa față de tradiția ortodoxă, patristică, prin temeinica sa pregătire academică, prin sobrietatea sa în relațiile umane, însă și prin bunătatea și dărnicia sa părintească, exprimate adesea discret, dar eficient.”
– Patriarhul Daniel.

Iustin Moiescu, al patrulea Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

Iustin Moiescu s-a născut la 5 martie 1910, la Căndești – Albești, din fostul județ Mușcel, încadrat în prezent în județul Argeș și a murit la 31 iulie 1986, la București. Este al doilea din cei patru copii ai învățătorului Ion și ai Mariei Moiescu. Ion Moiescu moare pe câmpul de luptă, în toamna anului 1916, fiind îngropat în cimitirul eroilor “Ghenca Militar” din București, iar Maria Moiescu poartă de grijă copiilor, trecând la cele veșnice în ziua de 21 decembrie 1974.

Tănărul Iustin urmează cursurile școlii elementare în satul natal, între anii 1918 – 1921. Se înscrie, apoi, la Liceul Dinicu Golescu, din Câmpulung – Mușcel, de unde se transferă în anul 1922, la Seminarul Teologic al orfanilor de război „Patriarhul Nifon”, de la Mănăstirea Negru – Vodă, din Câmpulung – Mușcel, care tocmai luase ființă.

În anul 1930 a absolvit seminarul ca șef de promoție, după care a fost trimis de “Patriarhul Nifon” ca bursier la Facultatea de Teologie a Universității din Atena, unde în 1934, obține titlul de licențiat în teologie, cu calificativul excepțional. Între anii 1934 – 1936, a obținut o bursă de studii de specializare, în Franța, la Facultatea de Teologie Romano-catolică a Universității din Strasbourg, lucrând în același timp, la teza de doctorat.

În toamna anului 1936 se reîntoarce în Grecia, unde în anul 1937, a obținut titlul de doctor în teologie, la Universitatea din Atena, cu lucrarea Evagrie Ponticul: viață, operă și învățătură, cu calificativul excepțional. Lucrarea i-a fost premiată de Academia de Științe din Atena. Revenind în țară, își face echivalarea titlurilor universitare obținute în străinătate.

Între anii 1937 – 1938 a funcționat ca profesor de limba latină la Seminarul “Nifon” din București și la o școală aparținătoare învățământului muncitoresc. La cererea Bisericii Ortodoxe Poloneze și a guvernului polon, în anul 1938 primește binecuvântarea Sinodului Bisericii Ortodoxe Române și merge ca profesor de Studiul Noului Testament, la Facultatea de Teologie Ortodoxă de la Universitatea din Varșovia. În anul 1939 revine în țară și face serviciul militar la școala de ofițeri din Ploiești, până în anul 1940, când este numit profesor agregat, apoi titular (1 ianuarie 1942) de Exegeza Noului Testament, la Facultatea de Teologie din Cernăuți – Suceava. De aici, se transferă la 1 decembrie 1946 la Facultatea de Teologie a Universității din București, devenind în anul 1949, profesor titular la catedra de Studiul Noului Testament.

Prin trecerea învățământului teologic de toate gradele sub directa îndrumare a Bisericii, profesorul Iustin Moiescu devine titularul catedrei de Studiul Noului Testament, la Institutul Teologic Universitar București, unde funcționează până în februarie 1956. Între anii 1948 – 1949 a făcut parte din comitetul de conducere al Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă și din comitetul de redacție al revistei “Biserica Ortodoxă Română”.

La 23 februarie 1956 este hirotonit diacon de către episcopul vicar patriarhal Teoctist Botoșeanu și la 24

Iustin Moiescu, al patrulea patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, a fost deputat în Marea Adunare Națională în sesiunile din perioada 1957 - 1986

Patriarhul Iustin Moiescu, alături de pat. Bartolomeu I al Constantinopolului și Mitropolitul Plămădeală

februarie, preot, de către episcopul vicar patriarhal Antim Nica, fiind hirotonit iconom stavrofor, în Catedrala patriarhală din București. La 26 februarie 1956 e ales Mitropolit al Ardealului. A fost călugărit în Mănăstirea Cernica, la 8 martie 1956 și hirotonit arhimandrit. La 15 martie, Iustin Moiescu a fost hirotonit arhieru de către Patriarhul Justinian Marina, în Catedrala Patriarhală din București. Încăunarea ca mitropolit a avut loc la Sibiu, în ziua de 18 martie 1956. Aici, a înființat revista “Mitropolia Ardealului”, care a apărut fără întrerupere până în prezent.

La 10 ianuarie 1957 a fost ales în scaunul de Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei, fiind înscăunat la 13 ianuarie 1957. În cei 20 de ani de păstorire, în istoricul scaun vladicesc de la Iași, mitropolitul Iustin

Moiescu a desfășurat o rodnică și pilduitoare activitate, care îl așează în rândul marilor ierarhi cărturari ai Moldovei. Prin stăruința sa, au fost ridicate aici noi clădiri. Catedrala și reședința mitropolitană au fost refăcute, iar o mulțime de mănăstiri și biserici au fost restaurate. Pe lângă mănăstirile din Moldova au luat ființă multe muzee, în care se păstrează manuscrise și cărți vechi, icoane, veșminte și vase liturgice, precum și alte obiecte din patrimoniul artistic românesc. Ca Mitropolit al Moldovei și Sucevei, a fost delegat de Sfântul Sinod să reprezinte Biserica noastră la zeci de congrese și întruniri intercreștine, aducând o contribuție prețioasă la promovarea ecumenismului contemporan. Iustin Moiescu a fost membru în Comitetul Central al Consiliului Ecumenic al

Bisericii, participând la Adunările generale de la: New Delhi (1961), Uppsala (1968) și Nairobi (1975) și la sesiunile anuale ale Comitetului Central la Ș Paris (1962), Geneva (1966, 1973 și 1976), Heraklion – Creta (1967), Canterbury (1969), Addis – Abeba (1971), Utrech (1972), Berlin (1974). A făcut parte din Ș Prezidiul Conferinței Bisericii Europene și din Comitetul Consultativ, participând la Adunările generale Ș Nyborg IV (1964), V (1966), VI (1971) și Engelberg (1974). Iustin Moiescu a participat la Conferințele panortodoxe de la Rodos (1961, 1963, 1964) și Chambsey (1968), la Adunările generale ale Conferinței creștine pentru pace de la Praga, la prima Conferință pregătitoare a Sfântului și marelui Sinod panortodox (Chambsey, 1971).

Iustin Moiescu a făcut parte din delegațiile Bisericii Ortodoxe Române cu prilejul vizitelor făcute altor Biserici: Anglia (1958), Biserica siriană din Malabar (1961), S.U.A. (1970), Biserica luterană din Danemarca (1971), Patriarhia ecumenică (1974).

Din anul 1957 Iustin Moiescu a fost deputat în Marea Adunare Națională și membru al Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste. Iustin Moiescu a făcut parte din câteva delegații ale țării noastre la diferite congrese mondiale pentru apărarea păcii: Stockholm (1958), Moscova (1962), Helsinki (1965).

La 12 iunie 1977 a fost ales ca arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungrovlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, fiind înscăunat la 19 iunie. Ca patriarh, Iustin Moiescu a condus delegațiile sinodale care au vizitat alte Biserici: Patriarhia Ecumenică (1978), Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă Română din Statele Unite și Canada (1979), Biserica Ortodoxă Rusă (1980), Biserica Ortodoxă Sărbă (1981), Biserica Luterană din Suedia (1981), sediul Consiliului Ecumenic al Bisericii de la Geneva (1981), Biserica Ortodoxă Bulgară (1982), Biserica Reformată din Ungaria (1982), Biserica Ortodoxă din Grecia (1984). Iustin Moiescu a primit numeroși reprezentanți ai diferitelor Biserici.

Lucrări de referință: Evagrie din Pont, Atena, 1937, în grecește: Sfânta Scriptură și interpretarea ei, în opera Sfântului Ioan Hrisostom, Cernăuți, 1942; Originalitatea parabolilor Mântuitorului, Râmnicu-Vâlcea, 1945; Activitatea Sfântului Apostol Pavel în Atena, Iași, 1946; Sfântul Apostol Pavel și viața celor mai de seamă comunități creștine din epoca apostolică, 1951; Temeiurile lucrării Bisericii pentru apărarea păcii, 1953; Ierarhia bisericească în epoca apostolică, Craiova, 1955; Simbolica lui Hristu Andrusos, tradusă din grecește, Craiova, 1955.

Au fost editate lucrările : Monumente istorice bisericești din Mitropolia Moldovei și Sucevei, 1974; Psaltirea în versuri a lui Dosoftei, ediție critică, 1975.

Monografiile: Catedrala mitropolitană din Iași, 1977; Biserica Sfinții Trei Ierarhi, Mănăstirea Cetățuia, 1977. A publicat foarte multe studii în revistele bisericești și civile. A inițiat marea colecție intitulată Părinți și scriitori bisericești, proiectat în 90 de volume, precum și colecția Arta creștină în România, în 6 volume. S-a

tipărit o nouă ediție a Sfintei Scripturi (1982), o ediție a Noului Testament (1979), manuale pentru învățământul teologic, cărți de cult.

Bibliografie critică: Bogdaproste, diac. Gh., Alegerea și instalarea Prea Fericitului Patriarh Iustin Moiescu ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, în Glasul Bisericii, 1977, nr. 6; Bria, pr. prof. Ioan, Patriarhul Iustin al Bisericii Ortodoxe Române, în Biserica Ortodoxă Română, 1986, nr. 7-8; Cornitescu, diac. prof. Emilian, Principii ermeneutice în scrierile Prea Fericitului Părinte Patriarh Iustin Moiescu, în Biserica Ortodoxă Română, 1986, nr. 7-8; Grifoni, Victor, Festivitatea aniversării a 70 de ani de viață ai Prea Fericitului Patriarh Iustin, în Biserica Ortodoxă Română, 1980, nr. 3-4; Ivan, prof. Iorgu, Spiritul canonic ortodox în concepția și activitatea Prea Fericitului Patriarh Iustin, în Mitropolia Moldovei și Sucevei, 1980, nr. 3-5; Munteanu, pr. Al. Armand, Bibliografia Prea Fericitului Părinte Patriarh Iustin, în Mitropolia Olteniei, nr. 3-6; Nestor, Î. P. S. Mitropolit Vornicescu, la 70 de ani de viață ai Prea Fericitului Patriarh Dr. Iustin Moiescu. Fericit făcătorul, binevestitorul și apărătorul păcii, în Biserica Ortodoxă Română, 1980, nr. 3-4; Oandcea, diac. lect. Dorin, Prea Fericitul Părinte Patriarh Iustin, în Biserica Ortodoxă Română, 1985, nr. 7-8; Păcurariu, pr. prof. Mircea, Istoria Bisericii Ortodoxe Române, vol. 3, București, 1981; Porcescu, pr. Scarlat, Coordonate ale arhiepiscopiei Prea Fericitului Patriarh Iustin în scaunul Mitropoliei Moldovei și Sucevei, în Biserica Ortodoxă Română, 1980, nr. 3-4; Radu, pr. prof. dr. Dumitru, Prea Fericitul Patriarh Iustin în teologia românească, în Biserica Ortodoxă Română, 1980, nr. 3-4; Rămureanu, pr. prof. dr. Ioan, La 70 de ani de viață ai Prea Fericitului Patriarh Iustin, în Biserica Ortodoxă Română, 1980, nr. 3-4; Redacția, Încetarea din viață a Prea Fericitului Părinte Iustin Moiescu, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în Biserica Ortodoxă Română, 1986, nr. 7-8; Idem, Funerariile Prea Fericitei Sale Dr. Iustin Moiescu, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în Biserica Ortodoxă Română, 1986, nr. 4; Idem, Trecerea la cele veșnice a Prea Fericitului Părinte Patriarh Dr. Iustin Moiescu, în Mitropolia Ardealului, 1986, nr. 4; Sandu, pr. asistent Ștefan, Temeiuri teologice pentru apărarea păcii în scrierile Prea Fericitului Părinte Patriarh Dr. Iustin Moiescu, în Biserica Ortodoxă Română, 1985, nr. 7-8; Soare, pr. Dumitru, Contribuția Prea Fericitului Patriarh Iustin la dezvoltarea relațiilor ecumenice ale Bisericii Ortodoxe Române, în Biserica Ortodoxă Română, 1980, nr. 3-4; Vasilescu, Gh., Funerariile Patriarhului Dr. Iustin Moiescu, în Biserica Ortodoxă Română, 1986, nr. 7-8.

Bibliografie:

1. * * * * * - Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului, Volumul II G – O, București, Editura Geneze, 2000

Mircea Pirlea
Lacrima Teocan Istrăuan
Prof. dr. Ioan Corneanu

Cronicarul Ioan de Târnave consemna: „Bogdan voievodul românilor din Maramureș, adunând la el pe românii aceluiași district, a trecut în taină în țara Moldovei, care era supusă coroanei Ungariei, dar din cauza vecinătății tătarilor de mult timp părăsită de locuitori. Și cu toate că a fost combătut mai adeseori de oastea regelui însuși, totuși crescând marele număr al românilor locuitori în aceea țară, s-a dezvoltat ca stat.

DOMNITORI

Întemeietorul statului românesc independent Moldova

Bogdan I – Întemeietorul dinastiei Bogdăneștilor (Mușatinilor), voievod al Maramureșului, domn al Moldovei (1359 – 1365) (1363 – 1367 ?), comandant militar, ctitor de așezăminte

Bogdan I era originar din Țara Maramureșului, unde documentele menționează existența în secolul al XIV-lea a șapte cnezate, care, așezate pe văile râurilor maramureșene erau numite cnezate de vale.

Cel mai important a fost cnezatul Cuhea sau al Bogdăneștilor, situat pe valea Vișeuului și pe cursul superior al Izei. El era format din 17 – 18 sate la care ulterior se adăugă altele (vreo 4 – 5 sate). Centrul cnezatului era la Cuhea, reședința familiei voievodale, din care se trage Bogdan I, întemeietorul Moldovei. Întrucât cnezatele erau centre de rezistență românească împotriva expansiunii maghiare, cnejii erau aleși de juzii sau cnejii sătești și apoi, realeși încât dregătoria cnezatului devenea ereditară, conform vechiului drept românesc nescris (jus valachicum). La rândul lor, cnejii locali alegeau un voievod al tuturor românilor din Maramureș (Vayvoda Olachorum de Maramurisio). Această funcție de voievod al Maramureșului a aparținut și lui Bogdan I.

Întrucât urmașul lui Carol Robert, Ludovic de Anjou (1342 – 1382) în politica de expansiune avea nevoie de îndepărtarea tătarilor de la hotarele regatului maghiar și de ajutorul cnejilor români (pe care-i socotea vasali), a trimis la 1343 o armată puternică spre răsărit, în ținuturile de unde năvăleau tătarii. Din această făceau parte și românii maramureșeni conduși de voievodul lor, Dragoș. Tătarii sunt înfrânți și alungați peste Nistru, în

Data plecării lui Bogdan I, cu fiii săi, în Moldova și cum anume nu se știe cu certitudine, dar trecerea munților a avut loc cândva după 24 iunie 1360 și înainte de 2 februarie 1365

câmpiile de la nordul Mării Negre (aș-numite „părți tătărești”) și în Crimeea. Dragoș întemeiază un stat în nordul Moldovei (Moldova Mică) cu capitala la Baia. Statul era restrâns ca întindere și reprezentat, de fapt, un ținut de apărare, de genul celor înființate de Carol cel Mare la granițele Imperiului său. Dragoș Vodă este considerat astfel primul descălecător. De numele lui este legată și legenda populară Dragoș la vânătoare (de zimbri). El domnește puțin (1352 – 1353) și se află sub vasalitatea lui

Ludovic de Anjou. Urmașii săi, Dragoșștii au același statut: Sas (1354 – 1358), fiul lui Dragoș, Balc (1359), fiul lui Sas și nepotul lui Dragoș. Lupta împotriva tătarilor era pe lângă o realitate istorică și un pretext pentru regalitatea maghiară de a-și extinde autoritatea în ținuturile românilor. Sunt evidente tendințele desființării vechilor alcătuirii politice românești și libertățile acestora și de a le supune.

În calitate de voievod al Maramureșului, Bogdan I încearcă să dezlănțuie o revoltă generală în Maramureș (1349), dar eșuează. Zece ani mai târziu, forțele locale din Moldova organizează o răscoală puternică împotriva penetrației maghiare. Se pare că nu în acel an, ci mai târziu (sfârșitul anului 1363), Bogdan I în înțelegere cu căpeteniile din Moldova pornește acțiunea de scuturare a suzeranității maghiare după ce, prin meritul lui Dragoș, fusese înlăturat jugul tătarilor. Are loc al doilea descălecător din Maramureș, de data aceasta, cel hotărâtor, acțiunea lui Bogdan I (se pare deci că nu la 1359, ci la 1363) încununată de succes: alungarea lui Balc din Moldova Mică și prin ajutorul primit de la forțele locale (populația Moldovei) unirea tuturor formațiunilor politice de pe teritoriul Moldovei și întemeierea statului. Pierderea acestui însemnat teritoriu românesc l-a determinat pe Ludovic de Anjou să încerce timp de câțiva ani scoaterea lui Bogdan I din Moldova. Dar nereușind, recunoaște prin Diplomă regală (2 februarie 1365) ieșirea Moldovei de sub suzeranitatea Coroanei Sf. Ștefan. Soția lui Bogdan I a fost Maria, de origine

poloneză. Fiul lor s-a numit Lațcu. Data morții lui Bogdan I nu este certă: 1365 sau 1367. Ultima, poate fi mai exactă, deoarece, dacă la 1363 s-a produs descălecătorul lui Bogdan I din Maramureș, iar la 1365 e recunoscută independența Moldovei, înseamnă că domnia lui a fost foarte scurtă.

Opera lui Bogdan I este asemănătoare în multe privințe cu cea a lui Basarab I. Și Bogdan I este Întemeietorul de Țară și dinastie. Acțiunea de unificare s-a realizat tot prin luptă și tot împotriva expansiunii maghiare și a tătarilor. Numai că în cazul Moldovei, deși acțiunea de întemeiere a fost rezultatul factorului intern, determinant ca și la întemeierea Țării Românești, aici, au existat descălecători cerți (Dragoș, Bogdan), iar în Țara Românească Negru Vodă (Radu Negru al cronicilor) este considerat de unii doar un personaj de legendă.

Ceea ce rămâne de bază este că Bogdan I a avut un rol esențial în acțiunea de întemeiere ca și Basarab I. Faptul este dovedit de numele statului întemeiat, care inițial s-a numit Bogdania, de la numele adevăratului întemeietor. De unde s-a ajuns la numele dat dinastiei Ș Mușatinii. După fiul lui Bogdan I, Lațcu, urmează un anume Costea voievod, menționat în pomelnicul Mănăstirii Bistrița, căsătorit cu Margareta, fiica sau nepoata lui Bogdan I. Cum Margareta este mama certă a celor trei frați (Petru, Roman și Ștefan) care îi urmează în această ordine, pe rând, lui Costea la tron, cum drepturile la domnie nu s-au transmis niciodată prin femei, cei trei frați nu

puteau fi ai Margaretei Mușata (cum apare ea în documente) ci ai lui Mușat.

Personajul inexistent Mușat devine Costea Voievod. Mușatinii sau Bogdăneștii sunt deci urmașii Întemeietorului statului și dinastiei, Bogdan. Bogdan I reprezintă în istoria Românilor al doilea descălecător al Moldovei, dar pe adevăratul Întemeietor „a toată Țara Moldovei”, începutul istoriei Moldovei. Bogdan I este simbolul și purtătorul independenței, domn neatârnat, „singur stăpânitor” ca și Basarab I.

Moștenirea lui constă tocmai în acest mare dar de unificator și eliberator. În scurta domnie, lasă Țării Moldovei, lăcașuri bisericești, ctitorii, altare ale ființei de neam. Îi sunt atribuite de specialiști, o biserică de lemn la Volovăț, o biserică de piatră numită Biserica Bogdăneștilor, situată lângă actuala mănăstire Râșca, dar pe care tătarii au distrus-o în anul 1510 și, mai ales, biserica de la Rădăuți, unde este înmormântat și care devine necropola Bogdăneștilor. Din porunca lui Ștefan cel Mare, care se socotea deopotrivă os de Bogdan și de Mușatin, deasupra mormântului lui Bogdan I a fost așezată o piatră funerară cu inscripția în limba slavă ce pomenește pe străbunul său, bătrânul Bogdan Voievod.

Bibliografie:
1. ***** - **Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului**, Volumul I A – G, București, Editura Geneze, 1999

*Mircea Pîrlea
Lacrima Teocan Istrăuan
Prof. dr. Ioan Corneanu*

Mănăstirea Bogdana, cea mai veche biserică de piatră din Moldova

Mănăstirea Bogdana este o mănăstire ortodoxă de călugări situată în municipiul Rădăuți (județul Suceava). Biserica mănăstirii a fost ctitorită de către voievodul Bogdan I (1359-1365), întemeietorul statului feudal moldovean, și a avut rolul de necropolă domnească.

Ansamblul Mănăstirii Bogdana a fost inclus pe Lista monumentelor istorice din județul Suceava din anul 2015, având codul de clasificare SV-II-a-A-05603 și fiind alcătuit din următoarele 3 obiective: **Biserica „Sf. Nicolae”** - datând din secolul al XIV-lea, **Turnul clopotniță** - datând din anul 1781, **Casa parohială** - datând din anul 1876.

Scurt istoric

Biserica „Sf. Nicolae” (Bogdana) este considerată a fi cea mai veche construcție bisericească de zid din Moldova, fiind ctitorită de voievodul Bogdan I, întemeietorul statului feudal moldovean.

Mănăstirea Bogdana datează din perioada de constituire a statului feudal moldovean. Inițial, locul unde a fost construită biserica era în mijlocul unor codri seculari. Biserica „Sf. Nicolae” a fost zidită de voievodul Bogdan I (1359-1365) în a doua jumătate a secolului al XIV-lea, ca mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru izbânzile obținute în luptele purtate pentru a pune bazele unui stat liber și independent la răsărit de Carpați, în Țara Moldovei. El a ales această biserică ca necropolă domnească atât lui, cât și urmașilor familiei

Biserica Sfântul Nicolae este prima construcție religioasă de piatră din Moldova, păstrată în forma ei originală, nealterată până astăzi

sale, aici fiind îngropați domnitorii Moldovei până în timpul lui Alexandru cel Bun, dar și rudele familiilor domnitoare.

Biserica a îndeplinit în decursul timpului un rol istoric, religios și cultural deosebit. În timpul domniei lui Alexandru cel Bun (1400-1432), biserica a devenit reședință episcopală, episcopii de Rădăuți avându-și reședința în incinta mănăstirii.

Între anii 1479-1482, Ștefan cel Mare a pus pe mormintele a șase domnitori Moldovei lespezi frumos sculptate, decorate cu motivul obișnuit al

împleturilor, deosebite de la o lespede la alta, având inscripții în limba slavonă. La intrarea în biserică, se află o pisanie datând din perioada lui Bogdan al III-lea (1517). Acesta a dăruit mănăstirii 800 de zloți, episcopii de Rădăuți obligându-se să slujească un parastas în seara din duminica mironosiștelor, iar dimineața o liturghie, cât va trăi domnitorul. După moartea sa, în fiecare dimineață trebuia să se slujească o liturghie și seara un parastas pentru mântuirea sufletului domnitorului, după cum atestă o lespede de piatră amplasată la

8 decembrie 1517 pe peretele nord-estic al altarului, lângă nișa care servește ca proscomidar. În secolul al XVII-lea și la începutul secolului al XVIII-lea, aici au fost copiate mai multe lucrări bisericești (un tetraevanghel în limba slavonă - 1613 etc.).

În anul 1744, episcopul Varlaam (1734-1745) a înființat aici o tipografie în care a tipărit mai multe cărți bisericești, printre care și Ceaslovul din 1745 aflat și astăzi în colecția Mănăstirii. Totuși, în 1750, odată cu alegerea episcopului Iacob Putneanul ca mitropolit al Moldovei, tipografia a fost mutată la Iași. În anul 1775, nordul Moldovei a fost anexat de către Imperiul Habsburgic în urma unei înțelegeri cu Imperiul Otoman, reprezentanții Moldovei nefiind nici măcar consultați.

În anul 1781 s-a construit un turn clopotniță, dar peste numai un an, în 1782, reședința episcopală a fost transferată la Cernăuți. Ca urmare a acestor evoluții istorice, în vara anului 1783, Mănăstirea Bogdana a fost desființată, Biserica „Sf. Nicolae” a fost transformată în biserică parohială (de mir), o parte din chiliile existente în jurul bisericii au fost demolate, iar o altă parte transformate în grajduri pentru caii garnizoanei austriece staționate aici. În anul 1876 a fost construită aici o casă parohială.

Moaștele unui mare Ierarh se regăsesc la această mănăstire

Episcopul Lavrentie al Rădăuților care a păstorit aici câțiva ani în vremea domniei lui Alexandru cel Bun (1400-1432) s-a retras din scaun și a îmbrăcat haina schimniciei cu numele de Leontie,

devenind un vestit sihastru și părinte duhovnicesc din nordul Moldovei. L-a avut ca ucenic printre alții și pe Cuviosul Daniil Sihastrul. A fost înmormântat de ucenicii săi în biserica din lemn a Schitului Laura.

Ca urmare a faptului că la mormântul său aveau loc numeroase vindecări de boli, credincioșii din Moldova au cerut mitropolitului Moldovei să accepte strămutarea moaștelor ierarhului Leontie în Catedrala episcopală de la Mănăstirea „Sfântul Nicolae” (Bogdana) din Rădăuți. El a fost găsit în mormânt cu trupul întreg și nestricat, iar moaștele sale au fost așezate în partea dreaptă a naosului, un număr mare de oameni în nevoi venind acolo să se roage. După cum scria un vestit teolog ucrainean, ieromonahul Zaharia Kopystenski din Kiev, în anii 1621-1622: „În Rădăuți, în episcopie, Sfântul Leontie făcătorul de minuni zace cu trupul întreg...”. Sărbătorirea sfântului avea loc în data de 1 iulie a fiecărui an.

În anul 1639, orașul Rădăuți a fost prădat de tălhari, iar moaștele sale au fost ascuse de călugări pentru a fi ferite de profanare chiar sub locul unde erau așezate, în naos, în fața tabloului votiv al ctitorilor mănăstirii. Abia în urma cercetărilor arheologice din perioada 1974-1977 au fost găsite moaștele Sf. Leontie, ele fiind așezate într-o raclă abia în 1991, pentru a fi venerate de credincioși. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în ședința de lucru din 20 iunie 1992, canonizarea oficială a Sfântului Ierarh Leontie de la Rădăuți și includerea sa în calendarul creștin ortodox, cu data de prăznuire 1 iulie.

Jon Ossoff, cel mai tânăr democrat în Senatul american

Thomas Jonathan Ossoff este un politician american care ocupă funcția de senator american din Georgia de la începutul anului 2021. Membru al Partidului Democrat, Ossoff a fost anterior producător de filme documentare și jurnalist de investigație.

Ossoff a fost nominalizat din partea partidului democratic la alegerile speciale din 2017 pentru cel de-al șaselea district congressional al Georgiei, care fusese considerat mult timp o cetate republicană. Însă Jon a pierdut cursa în fața lui Karen Handel. A candidat din nou pentru alegerile din 2020 și a câștigat. Astfel a devenit cel mai tânăr membru al Senatului de la alegerea lui Don Nickles din anul 1980. Este, de asemenea, primul membru evreu al Senatului din Georgia, precum și primul senator evreu din Deep South (o subregiune culturală și geografică din sudul Statelor Unite).

Thomas Jonathan Ossoff s-a născut la 16 februarie 1987 și a fost crescut în Northlake, o comunitate necorporată. Mama lui Ossoff, Heather Fenton, s-a născut și a crescut în Sydney, Australia, și s-a mutat în SUA la vârsta de 23 de ani. A cofondat NewPower PAC, o organizație care lucrează pentru alegerea femeilor în biroul local din Georgia.

Tatăl său, Richard Ossoff, care este de origine evreiască rusă și lituaniană, deține Trafford Publications.

Cât despre mediul de viață în care a fost crescut, Jon Ossoff a spus într-un interviu: "Faptul că am crescut alături de supraviețuitori de-a Holocaustului m-a făcut să înțeleg mai bine istoria iar asta mi-a insuflat o convingere de a lupta pentru cei marginalizați".

Popularitatea lui Ossoff se datorează faptului că utilizează numeroase platforme de socializare, precum aplicația TikTok, unde are aproape jumătate de milion de urmăritori.

În seara în care a fost ales ca Senator, numeroși alegători i-au scos la iveală mesajele postate pe Twitter. De acolo a reieșit faptul că proaspătul senator democrat a fost dintotdeauna un admirator ale francizei Star Wars, fan înrăit al trupei Imagine Dragons și ale desenelor animate de tip anime. A primit porecla și de "senatorul online-ului".

Ossoff este căsătorit cu Alisha Kramer, rezidentă pe specializarea obstetrică și ginecologie de la Universitatea Emory. Cei doi s-au căsătorit în 2017, după 12 ani de relație. În noaptea alegerilor lui Ossoff la Senatul Statelor Unite în ianuarie 2021, Kramer lucra într-o gardă peste noapte în Spitalul Universitar Emory din Atlanta și s-a bucurat de la distanță pentru soțul ei.

Actrița Deborah Ann Woll se teme pentru viitorul carierei sale

Filmul Daredevil, produs de către cei de la Netflix a fost anulat în noiembrie 2018, după trei sezoane, spre regretul multor fani Marvel. Deborah Ann Woll a jucat în acest serial, precum și alte câteva dintre adaptările serviciului de streaming Marvel Comics.

S-ar crede că o astfel de slujbă de profil ar duce la alte oportunități. Cu toate acestea, așa cum a dezvăluit recent Woll, nu a mai avut un singur rol de când s-a încheiat serialul.

Deborah Ann Woll a dezvăluit că nu a avut un rol de când Daredevil a primit "toporul". Situația actuală, care a închis practic toate producțiile TV și de filme pentru viitorul previzibil, cu siguranță nu a ajutat la nimic. Iată ce a spus actrița cu privire la viitorul carierei sale: „Chiar mă întreb dacă voi începe să lucrez din nou, dacă cineva vrea să lucreze din nou cu mine și dacă mai am, o astfel de șansă.

Și o parte din creierul meu spune: „Nu, tu doar exagerezi. Calmează-te. Dar în meseria de actor, de artist, îți pui o bucată din suflet în munca ta, devine o parte a identității tale. Dacă nu joc, dacă nu am un rol, nu știu cine anume sunt. De parcă mi-aș pierde identitatea. A trecut ceva timp de când m-am simțit ca o adevărată actriță, de când am interpretat un rol iar asta reușește să mă afecteze. Am probleme cu menținerea stimei de sine, încă încerc să îmi găsesc simțul propriei mele valori.”

Deborah Ann Woll a fost o actriță desăvârșită înainte de a juca în serialul original Netflix "Daredevil", "The Defenders" și "The Punisher". A avut un rol recurent în True Blood și a jucat în filme precum Ruby Sparks și Ziua Mamei. Faptul că nu și-a găsit de lucru după ce s-a încheiat un serial este considerat de către unii "bătător la ochi".

Un alt element nedumeritor este

Escape Room. Deborah Ann Woll a jucat anul trecut în filmul de succes, care a încasat peste 150 de milioane de dolari la box-office-ul global. Din păcate, personajul ei nu se poate întoarce pentru continuare, dar asta adaugă și mai multă credibilitate CV-ului ei. Luând pe Twitter, co-starul ei Daredevil, Vincent D'Onofrio, care joacă rolul lui Kingpin, a răspuns cu

niște cuvinte foarte amabile la adresa colegei sale: "Deborah Ann Woll poate juca orice rol. Cred că ea este una dintre partenerile mele preferate de scenă din cariera mea, datorită talentului ei. Fiecare actor depinde de partenerul lor de scenă. Ai fi norocos să ai o Deborah Ann Woll cu tine. De neoprit. Un cadou pentru orice serial."

Jennifer Lopez s-a despărțit de logodnicul ei, Alex Rodriguez

Actrița Jennifer Lopez și fostul jucător de baseball Alex Rodriguez au anunțat oficial că s-au despărțit, după ce au încercat să rezolve problemele pe care le aveau, scrie revista People.

Cei doi au transmis o declarație. "Am realizat că ne este mai bine ca prieteni și suntem nerăbdători să rămânem așa. Vom continua să lucrăm împreună și să ne sprijinim unul pe altul în proiectele noastre. Ne dorim binele unul pentru celălalt și pentru copiii celuilalt. Din respect pentru ei, singurul comentariu pe care îl avem este să mulțumim tuturor celor care au trimis cuvinte amabile și sprijin". Informația a venit la câteva săptămâni după ce Lopez, 51 de ani, și Rodriguez, 45 de ani, au anunțat că "încearcă să rezolve unele lucruri" ca urmare a zvonurilor privind încheierea logodnei lor la începutul lui martie 2021.

"Nu s-au despărțit oficial și vorbesc despre asta dar sunt încă împreună", a declarat o sursă pentru People atunci. Ea

lucrează în Republica Dominicană, iar el în Miami, așa că este greu să se vadă mai ales în carantină, dar vor să încerce să rămână împreună". În aprilie 2020, cei doi au suspendat planurile de nuntă din cauza pandemiei.

Se pare că Jennifer Lopez a fost distrusă de problemele legate de încrederea în Rodriguez. O prietenă a artistei, citată de People, a povestit că JLo s-a simțit „groaznic” în ultimele zile ale relației cu Alex și „a realizat că nu mai este bine pentru ea să mai rămână alături de el”.

„Erau prea multe probleme legate de încredere, nerezolvate”. Deși Alex (45 de ani) a mers în Republica Dominicană, unde JLo filmează comedia Shotgun Wedding, pentru a încerca să repare lucrurile, nu a avut niciun succes.

„În carantină, s-au bucurat să petreacă mai mult timp împreună ca familie, dar a fost dificil pentru ei ca și cuplu să mențină acea scânteie, când se vedeau în fiecare zi”, a declarat o altă sursă.

